

I *första stycket* 10§ föreskrivs att varje förbundsmedlem (flera kommuner är tillsammans en förbundsmedlem, se stycket nedan) skall vara representerad i styrelsen med minst en ledamot och en ersättare. Däremot föreskrivs inte hur många ledamöter varje förbundsmedlem ska representeras i styrelsen av. Det åligger förbundsmedlemmarna att genom **förbundsordningen** bestämma antal ledamöter och ersättare i styrelsen och hur många var och en av förbundsmedlemmarna skall representeras av.

Varje part kan alltså utse en eller flera ledamöter i styrelsen. *Varje ledamot i styrelsen har en röst*, vilket framgår av kommunallagen 4 kap 17§ (i 19 § hänvisas till detta lagrum). Om det i ett samordningsförbund ingår två kommuner kan dessa ha var sin ledamot, som då har var sin röst. I praktiken kan alltså varje kommun utse var sin styrelseledamot (förutsatt att man i förbundsordningen har fastställt detta antal ledamöter) där alla ledamöter har var sin röst. Kommunerna *kan* också bestämma att *en* kommun utser den ordinarie ledamoten och övriga kommuner en ersättare var. Då har endast den som utsetts som ordinarie ledamot rösträtt, men man bestämmer att ledamoten alltid ska vara överens med ersättarna i varje fråga före beslut. Enligt lagtexten ska varje styrelseledamot ha *en* ersättare, men Nationella rådet anser att man kan göra avsteg från denna skrivning och accepterar att det finns flera ersättare för en ledamot – med motiveringen att det inte var lagstiftarens avsikt att hindra ett förbund att ha flera ersättare. Det torde ha varit lagstiftarens mening att det bör finnas *minst en* ersättare för varje ledamot.

Om många kommuner ingår i förbundet och man väljer alternativet att varje kommun utser var sin ledamot och ersättare kan det:

- bli en styrelse med väldigt många ledamöter, vilket kan leda till en "tungarbetad" styrelse.
- leda till att det blir en "skev" kompetensfördelning i styrelsen (kommunerna kommer tillsammans att ha fler röster än övriga parter)

Problemet med en "skev" kompetensfördelning går att lösa med att i förbundsordningen ange att viktiga frågor fattas med absolut eller kvalificerad majoritet (och då anger nivån) eller konsensusbeslut. Enligt §9 punkt 6 i lagen (2003:1210) om finansiell samordning kan parterna bestämma hur beslutsordningen ska regleras.